

LACKFI JÁNOS

**Átlók**

Csak csendesen, csak rendesen  
 Csirkényi távon repdesem  
 Itt asztal, ott ágy álldogál  
 Köztük mennyi diagonál  
 Ahogy a pók is összeköt  
 Pontokat ég és föld között  
 A padlón mennyi lenyomat  
 Melyeket lábam hagyogat  
 Mint turisták földre köpött  
 Rágói templomok előtt  
 Ide-oda mint szobrokat  
 Fojtott indulat tologat  
 Tekintetem, páasztázva kört  
 Mi limlomot már felsöpört!  
 Figyelmem vattává sodort  
 Ezernyi kósza szógomolyt  
 Rám tapadtak, mint elgyötört  
 Nadrágok szárára a föld  
 Összeláncolva könyveket  
 Ujjam köztük közlekedett  
 Istenujj sorsokat jelölt  
 Feltámasztott megszült megölt  
 Én betűkkel közösködöm  
 Kereskedem ködösködöm  
 Költő ki betűvel etet  
 Analfabéta népeket

**Faggatózó**

Miből van a lakás?  
 Téglából.  
 És miből van a téglá?  
 Salakból.  
 És miből van a salak?  
 Földből.  
 És miből van a föld?  
 Atommagokból.  
 Azok olyanok,  
 mint a szőlőmagok?  
 Ki kell köpni őket?

Miből van másnak lakása?  
 Örökölte.  
 Honnan van a téglája?  
 Dédapák rakták.  
 Honnan a salak hozzá?  
 Űkapák égették.  
 Honnan a földjük?  
 Úgy járt az, apáról fiúra.  
 Atommagokból vannak  
 ők is meg mi is?  
 Mégsem juthat  
 mindenből mindenkinek.

**Szakadatlan**

Ahogy zuhanni kezdek a kútba,  
 lentről egy hozzám hasonlóan kapálózó  
 figura zuhan felfelé, felém.  
 Eltorzult arca mind közelebb ér,  
 látom megnyíló szájüregét,  
 bőrén a gyűrődéseket, mint ahogy  
 a víz bőre gyüremlik odalenn.  
 Találkozásunk elkerülhetetlen,  
 nagy reccsenéssel szakad át  
 húsa a húsomon, csontja a csontomon.  
 Nem tudok visszanézni, nem tudom hát,  
 vele mi lett, én zuhanok tovább.  
 A leginkább az nyugtalanít, hogy  
 közvetlen közletről úgy láttam,  
 mintha kút-mély szemeiben is  
 egy-egy mihozzánk hasonló alak  
 zuhanna szakadatlan.